

התייחסותה של ד"ר סימה זך

עקבתי בעניין אחרי טיעוניך ולקראת הסוף "נפרדו" מחשבותיי מהם והלכתי לכיוון שונה בתכלית. יש אנשים הישגיים ויש תחרותיים. ההבדל בין השניים היא שההישגיים מתחרים נגד עצמם. כלומר, הם משפרים ומעדכנים את מטרותיהם תוך כדי השגתם. לא הניצחון הוא המניע עבורם, אלא ההישג. לעומתם, התחרותיים זקוקים להשוואה בינם לבין זולתם, רצוי בצורת ניצחון או עליונות על פני זולתם. על כן, בחיים ה"אמיתיים" כמו בספורט – הצורך לכיבוש אינסופי יכול להיות מסופק או מגורה – כמידת הפער בין הצבת היעד לבין השגתו. כשלון אינו חלק מעולם המושגים של מי שנמצא בתהליך הגעה לעבר היעד. בעת מצבי אי הצלחה מעודכנות דרכי ההגעה ונערכות התאמות בין היכולת לבין המקום אליו שואפים להגיע. במקום האומללות והתסכול המאפיינים מצבי כשלון והפסד יש תקווה ויש הגברת המודעות ל"עצמי" ולמה שממלא אותו שמחה/הנאה/סיפוק.

יש אנשים שללא הימצאות ב"דרך" לעבר היעד יחושו ריקים. תסמונת היעדר התכלית. אולי מי שבחר להקיף את המעגל מבחוץ מאריך את הדרך (וחוזר לאותה נקודה..), אך משול הדבר לאותו סיזיפוס שמגלגל עד אין קץ את האבן המתדרדרת במורד, ולא דווקא משול להארכת החיים. ועוד דבר, כשמקיפים מבחוץ תמיד תהיה תחושת ניכור או החמצה – מה בדבר הפנים הלא היא המהות?

ולפיה כשלון ההישג יוצר מצב מתסכל, שמאמלל את חיי האדם ולכן אולי עליו להציג לעצמו תכליות שהן לא בהכרח הישגיות ובטח שלשיטתך לא תחרותיות בעליל. ובכול מקרה, חילוקי דעות הם דבר מפרה.